

Publicerad 2010-01-25 18:15 av malin...

Till minne av en barndomsvän. Han försvann en sommarnatt.

Fjärilen som flög vid kistan, var det du?

Jag träffade din bror inatt. Sprang på honom i Folkets park och det svartnade för mina ögon. Jag föll handlöst. Bröt ihop. Inte inför honom men inför mig själv och alla andra. Var först då som jag förstod. Att du är borta, finns inte längre kvar.

Tog bilen ut till olycksplatsen idag. Åkte ensam. Lade en vit ros och ett kort på marken precis där ditt hjärta för sista gången slog. "Vila i frid" försvann snabbt i mängden av andra ord på andra kort. Tillsammans jämrade de sig i tystnad.

Med ett fingrar rörde jag det avskalade trädet. Stammen så brutalt flisad och en speta trängde genom min hud. En droppe blod på vita rosenblad. Hjulspåren lika svarta som det mest definitiva. Du är borta.

Bara ditt ansikte står nu inramat här. Du ler och jag minns när kortet togs.

Ska aldrig glömma.

Dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren malin... med Poeter.se id #29679 innehar upphovsrätten